

Kirjansyöjä

Nousin sängystäni. Talo oli autio. Vain kellon sekuntiviisari tikitti ja tuotti ääntä. Vanhemmat olivat lähteneet töihin ja vieneet Samun samalla päiväkotiin. Istuuduin työpöytäni ääreen tekemään unohtuneita matematiikanläksyjä. Syvennyin niihin, kunnes havahduin kummaan ääneen. Laitoin matematiikankirjan takaisin reppuun. Joku könsyi portaita ylös hokien samalla itsekseen: "Täällä tuoksuu. Namm. Täällä tosiaan tuoksuu tieto ja herkulliset klassikot." Kun se joku oli kiivennyt portaat ylös huoneeni ovelle, seisoin jo valmiina lyömään murtovarasta kirjalla.

Käteni hikosivat, kun huoneeni ovenkahva laskeutui alas ja ovi avautui. Siellä ei kuitenkaan ollutkaan murtovaras, ei ainakaan tavallinen sellainen, vaan kummallinen vihreäkarvainen, pyöreä otus, jolla oli suuri hymyilevä suu. "Iiik!" kiljuin. Kohotin kirjaani ja löin, mutta otus hotkaisikin kirjan suihin. Silmäni laajenivat. Seurasin sivusta, kun otus käveli puiselle antiikkikirjahyllylleni ja avasi sen. "Hmm, loistavaa. Hieman klassikoita", se sanoi itselleen ja nuoleskeli huuliaan. Sitten se työnsi kaikki Muumi-kirjani ja Ronja ryövärintytär-kirjan kielelleen, maiskutteli suutaan ja nielaisi. "Surullisia klassikoita. No, mutta sellaistaahan elämä on", Kirjansyöjä puhui ja Roomeo ja Juulia valuivat sen kurkusta alas. "Sitten siirrytään fantasioihin", se kertoi kuin pitäen esitelmää ja hotkaisi kaikki Harry Potterit yhdellä haukkauksella. Samaan aikaan hyllyltä katosivat myös Taru sormusten herrasta-romaani, Nalle Puh ja Hobitti.

Otus hotki runoutta, scifiä ja kauhua, kunnes kirjahylly ammotti tyhjyyttään. "Nythän taitaakin massu olla täynnä", se nauroi ja taputteli mahaansa pienillä tassuillaan. "Tai oikeastaan jotain taitaa puuttua", se selitti vielä itselleen ja alkoi kaivella reppuani. "Voi ei! Ei ei!" huusin. "Et saa syödä koulukirjojani!" huusin taas, mutta otus vain jatkoi repun tonkimista. Olisin haalinut kirjat itselleni, mutta en uskaltanut. "Nyt löytyi," olento hihkaisi ja nosti repusta kaikki koulukirjani. Se haisteli

sieraimillaan niiden kansia ja mittaili niitä silmillään. Sitten se heitti jokaisen kirjan siistissä kaarella suuhunsa. "Eiii. Opettaja hirmustuu minulle", kiljuin. "Älä kuule hätäile. Saat ne vielä takaisin", Kirjansyöjä lohdutti. "Toivottavasti normaaleissa muodoissaan", ajattelin, mutta en uskaltanut sanomaan sitä ääneen.

Taputtelin leukaani kynällä. "Mitä minun pitäisi tehdä tuolle? Sitä ei voi jättää yksin. Ei ainakaan valvomatta. En kyllä voi sitä kouluunkaan viedä. Kaivoin sänkyäni alta pahvilaatikon. "Mene tuonne!" käskin. "Onko siellä kirjoja?" otus kysyi. "Joo. Katso," sanoin ja heitin sinne Hamletin. Kirjansyöjä loikkasi salamana laatikkoon ja mussutti kirjaa, kuin voileipää. Asettelin laatikon päälle viltin. "Huh", henkäisin. Kävelin alakertaan ja istuuduin ruokapöydän ääreen. Äiti oli jättänyt minulle muroja aamupalaksi. Söin ja mietin samalla osuvia tekosyitä koulukirjojen menettämiseen. Aika juoksi liian nopeasti ja pian huomasin jo istuvani pyöräni satulassa.

Stressin aiheuttama hiki kasteli käteni ja sydän takoi vimmatusti. Parkkeerasin pyöräni pyörätelineeseen ja kävelin koulun pihaa kohti. En voinut olla ajattelematta, mitä kirjansyöjä parhaillaan tekisi. Oliko se jo saanut kodin remonttikuntoon. Kaverini Tiina hölkkäsi vierelleni. "Moi, Siiri", hän tervehti pirteällä äänellään. "Huomenta", vastasin ja yritin kuulostaa iloiselta. Tiina kuitenkin tunsu minut ja tiesi milloin en ollut iloinen. "No, mikä sul on?" hän uteli. "Hukkasin vaan koulukirjat. Ja en oikein tiedä miten selittäisin sen opettajalle", kerroin. "No sanot vaan miten asia on", Tiina opasti. "Se on vaan vähän vaikeeta", mutisin.

Kellot soivat ja oppilaat valuivat ovista sisään, kuin vesi viemäriin. Heilautin reppuni kenkäritilälle, avasin kaappini ja tyhjensin sieltä muutaman kirjan reppuuni, mutta nekin katosivat kummasti kun työnsin ne laukun uumeniin. Ja se johtui siitä, että kirjansyöjä istui siellä. Nostin otuksen salamannopeasti kaappiin. "Sinä pysyt täällä, ymmärrätkö!?" kuiskasin sille kireänä päin naamaa. "Joo", Kirjansyöjä äännähti. Lukitsin kaappini oven ja marssin luokkaan. Opettaja saapui hetken päästä ja sopersin hänelle koulukirjoista, mutta lupasin korvata ne. Hän ei saanutkaan niin kovia raivareita, kuin olin kuvitellut. Sain rangaistukseksi vain siivota luokan viimeisellä välitunnilla.

Tunti kului hitaasti, mutta pääsin viimein pois. Menin kaapilleni tarkastamaan Kirjansyöjän tilanteen, mutta ovi oli auki ja otus poissa. "Voi ei, ei, ei! Missä sinä olet?" ajattelin ehkä liiankin kovaa, koska pian takaani kuului ääni. "Kelle sä puhut, Siiri?" Puhuja oli Amelia kavereineen. He olivat ehkä koulun ärsyttävimmät tytöt. "Kunhan tässä itsekseni höpisen", selitin ja hymyilin tekohymyä. "Me aateltiinkin aina, että sä oot vähän outo", Amelia piikitteli ja koko tyttöporukka hihitti ja käveli pois. Näytin heille salaa kieltä, mutta en tehnyt siitä suurempaa numeroa, koska minulla oli nyt heitä suurempi ongelma käsillä.

Ravasin ympäri koulua ja tarkastelin luokan toisensa jälkeen. Eräästä ykkösluokasta kuului tuttu ääni, joka sanoi: "Venäjä voitti sodan, mutta hyvänä kakkosena tuli pieni sisukas Suomi..." Ryntäsin luokkaan. Kirjansyöjä seiso keskellä opettajanpöytää ja oppilaat kuuntelivat keskittyneesti hänen Tuntematon sotilas-valistustaan. "Anteeksi. Tämä on vain minun...tuota...yliviisas kissani. Tiedättehän", selitin ja hymyilin mahdollisimman säihkyvää hymyä. Kävelin Kirjansyöjä sylissä pois luokasta ja pienet ykkösluokkalaiset, jotka uskovat vielä joulupukkiinkin täysillä, vilkuttivat Kirjansyöjälle ja otus vilkutti takaisin. "Sinä et enää karkaa minulta noin", jylisin otukselle. Sulloin sen reppuuni, kun välituntikellot soivat taas ja kävelin luokkaan.

"Osaisiko joku kertoa meille William Shakespearesta?" opettaja kysyi luokaltamme. Yksikään käsi ei noussut, mutta sitten kuului ääni: "Minä osaan." Se oli Kirjansyöjä. Yritin pysäyttää sen, mutta vikkellästi se hyppäsi pois repusta ja kipitti luokan eteen. Joukosta kuului hämmentyneitä kuiskauksia ja äännähdyksiä. "William Shakespeare syntyi vuonna 1564 ja kuoli vuonna 1616. Hänen tunnetuimpia teoksiaan olivat..." Kirjansyöjä selitti viisi minuuttia. "Upeaa, kuka tämä hieno nuori on?" opettaja uteli. "Olen Siirin lemmikki", Kirjansyöjä sanoi ja minä valahdin tomaatin punaiseksi. "Siiri, sinulla on onnea, kun sinulla on tuollainen lemmikki", opettaja kehui. "Joo, se onkin aikamoinen tietoaahmatti", sanoin ujosti. "Olisipa minullakin", kuulin opettajan mumisevan. Sitten mieleeni juolahti loistava ajatus. "Saat sen, jos haluat", lupasin. "Niinkö? Onpas huomaavaista", opettaja sanoi. Minun ei

tarvinnut jäädä siivoamaan luokkaa enää, ja opettaja lupasi ostaa minulle uudet koulukirjat. Köröttelin pyörällä iloisesti kotiin.

Seuraavana koulupäivänä opettaja kysyi meiltä huolestuneena, onko joku nähnyt hänen päiväkirjaansa, jonka hän jätti opettajanpöydälleen. En sanonut mitään, mutta tiesin kyllä vastauksen, ja eiköhän se opettajallekin vielä valkene, kun Kirjansyöjä selittää hänen salaisuuksiaan kaikkien kuullen.